BrumBác

Časopis pro členy, příznivce a kamarády oddílu
TOM Medvědí stopa Holešov

ZÁŘÍ 2007 číslo 5

Jaké byly prázdniny a hlavně tábor?

Tak co? Jak se vám líbil tábor?! Jestli mi, ostatní kolegové vedoucí, dovolíte promluvit za všechny do širého světa, tak bych to tady v Brumbáci za vás zhodnotil za vedoucí a rytíře a dřevozpracovatele (Mira) a za kuchyň a i za čestného hosta Setona. Tábor, musím říct, se mi osobně líbil nad míru a líbil se mi dokonce nejvíce ze všech stanových táborů jaké jsem kdy já ve svém kratičkém životě zažil. Opravdu, byl to velký pokrok, protože tábor byl v dějinách našeho oddílu první stanový s dětmi a když si vzpomenu na ten frmol před táborem, kdy si nejvíce mákli Kuba s Julkou, tak už je asi každý rád, že už je to celé za námi a že se všechno zvládlo. Více detailů, pocitů, zklamání (na žádné si nevzpomínám, kromě incidentu s Valinem ve stanu, kdy mi pod jeho postel upadl kartáček a on nebyl ochotný mi ho podat – tehdy mě opravdu zklamal), postřehů, problémů, zranění (prozradím vítěze v kategorii nejvíce zranění, kdy se na tomto postu umístil Striga, který si hned v prvních dvou dnech vybudoval nedostižitelný náskok tří pořezání a do konce tábora už nebyl předehnán) a dalších zajímavých a veselých vzpomínek se dočtete na čtvrté stránce, kde začíná článek z této zajisté nezapomenutelné akce v podání Julky.

Dále vám, milí kamarádi děkujeme, že jste opět přišli do oddílu. Celý tým starších vedoucích má velkou radost a těší se na celý rok další spolupráce, který bude plný zábavy, her, nástrah, úkolů, hádanek a záludností. Bohužel s dobrými věcmi přichází i některé špatné, ale my, jako veliký oddíl si s tím určitě poradíme a konec roku zakončíme opět táborem někde v krásné přírodě.

Hlavně, aby nás to všechny náramně bavilo!

Události nadcházejících dní:

- **NE 14.10.** – **SRAZ VEDOUCÍCH - VSETÍN** – Pod Beskydskými vrcholky se srazí vedoucí různých oddílů, aby dali hlavy dohromady, jak to teda poženou dál.

- **ČT 18.10.** – **DRAKIÁDA** – Na vlnkách podzimního větříku necháme unášet své vlastnoručně vyrobené draky a pokusíme se zvítězit v různých poutavých soutěžích jako například.... přijďte a uvidíte.

- **ČT 25.10. – NE 28.10.** – **PODZIMNÍ PRÁZDNINY** – Čeká nás brigáda na Hájence, abychom ji přetvořily k obrazu svému. Budeme natírat, brousit a maloši si taky budou hrát. Chudák Iktome, asi tam nebude, protože s tím nesouhlasí :o(

- **PÁ 2.11. – 4.11.** – **PŘEKVAPENÍ MĚSÍCE LISTOPADU** – Tato víkendovka je plánovaným překvapením pro miniatugryndy oddílu. Bude to strašně zajímavý a napínavý. Třeste se!

Vysvětlivky:

→**AKCE JEN PRO VELOCHY**
→**AKCE PRO ÚPLNĚ VŠECHNY**
→**AKCE JEN PRO MALOCHY**
→**AKCE PRO VEDOUCÍ**

Události dní minulých:

Vandřík podle Stréca

(22.6.- 24.6.2007)

„Haló haló! Je tu někdo? Přiběhl jsem teď právě do naší brumbácovské kanceláře se zjištěním, že jsem ve svém večerním pracování zapomněl na zmínku z této akce. Jak by se asi tvářil Stréc, kdyby se v časopise nedočetl o své vlastně jediné akci, kterou pro nás uspořádal ☺.

Venku prší, je pozdní večer, kapky v kalužích dělají bubliny a já jsem se musel bez deštníku nad sebou vrátit do kanceláře a to, když už jsem byl na půlce cesty domů. Dneska jde navíc parádní seriál. No, jsem celý mokrý, nepamatuju si z vandru ani jestli jsem tam byl a teď o tom mám něco napsat. Navíc jsme se zamotali do nějakého eko-projektu a tak musíme šetřit papírem. Proto to, Strécu, tvůj vandr odnese. Musíš se spokojit s velkým nadpisem.“

Vandr se tedy, jak už asi víte, uskutečnil ve dnech 22.6. - 24.6.2007. Byl to, jak počítám shora zdola celkově 2. ručník (schválně jsem napsal ručník, protože mi to přijde strašně vtipný). Na místo, to bylo někde u Lidečka, jsme přijeli vlakem v pozdním odpoledni, řekl bych spíše v rannému večeru. Všude se honily mraky, asi jako dnes odpoledne, kdy jsem si říkal, že to ještě z práce stihnu. Bohužel se to nepovedlo a mě teď z bundy kape voda. Ale ne! Ona kape na zbrusu nový ubrus mé zcela nové kolegyně redaktorky Julky. Co by na to asi řekla, kdyby to viděla. Hmm, má smůlu. No jen řekněte, co mají co dělat ubrusy volně položené na zemi pod věšákem? Navíc zbrusu nové ubrusy? No, ale zpět k vandru ať už můžu jít domů. Zanedlouho po našem příjezdu začalo pršet. Ale pršet s velkým P. Naštěstí autobusová zastávka byla na dosah a dokonce když vám řeknu, že i Stréc se rozběhl, aby nebyl durch mokrý, můžete si představit, jak ten déšť musel být vydatného ražení. Protože jsme kluci a holky šikovný, zastavil nám jeden osamocený jezdec ve Felicii s vozíkem. Nemusím dál popisovat. Nahoru dojela slabší skupina s tímto hodným pánem, kterého jsme po dosažení vrcholu kopce a vesničky Pulčín pasovali na rytíře. Celý večer jsme strávili v hospodě se sympatickou obsluhou a dobrými utopenci. Dokonce nám byl i přidělen nocleh, který vám popisovat nebudu, to byste museli vidět. Bylo to nádherný. Fakt ale!

Abychom tedy šetřili tím výše zmíněným papírem, přeskočím to nejdůležitější – sobotu. To jsme jenom šli.

V sobotu večer jsme se utábořili nad jednou vesničkou asi 5 km od Huslenek. Z tohoto večera stojí za zmínku asi jen Jardovi Pepové na grilu, kteří zachutnali snad každému a stali se hitem letošního léta. Jinak večer plný zpěvu, tance, srandy, a tak prostě jako vždy.

Ráno v neděli jsem musel rychle opustit skupinu, čekala mě dlouhá služební cesta. Formalitka na závěr – „dík Strécu a já jdu dom, snad stihnu aspoň druhou půlku.“

Iktome

Rijanské slavnosti aneb každý dělá, co ho baví

(4. - 7. 7. 2007)

Duch letošních Rijanských slavností se vyznačoval krásnou lehkostí a volností. Každý dělal na co měl zrovna chuť. Hráli jsme fotbálek, házeli si lakroskama, mastili Bang a Krávy, stříleli z luku, koupali se v potoce a taky hodně jedli. Hlavní akcí za celou dobu byl horský golf, jehož dráhu pro nás připravili Ondra, Lulu a Karel. Nadměrnou aktivitu projevili Maka a Pavlík, kteří si dráhu prošli sami a jako první. Pak nastalo velké zápolení 5 týmů: Iktome + Honza, Julka + Kuba, Simča + Jarda, Lulu + Ondra + Martinka, Stréc + Dilgo + Neználek. Výsledky už dávno zmizely v prachu času, ale bylo to tak urputné zápolení až nám z toho vyhládlo. A poučení na závěr? Nakonec se vždycky musí uklidit.

Letní táborová škola Dědov 2007

Oficiální začátek akce byl 25.8 2007 v 15:00 příjezdem do Kaplice a následovným pochodem na chatu Pořešín. Ihned po ubytováni a lehkém okouknutí okolí začal maratón her, raději je nebudu psát všechny, protože bych popsal několik stránek jen jejich popisem. Pro mnoho z nás byla táborová škola velkou zkušeností. Kde jinde potkáte tolik lidí zaměřených na stejnou činnost, nebo si vyzkoušíte postavit teepee, rozdělat oheň pomocí tření dřev, využívat odpadové materiály na tvorbu her? Kde jinde získáte odpovědi na různé otázky z právního hlediska? Pro mě byl tento týden nezapomenutelným. Celý týden uběhl jako voda v pohodovém tempu a dobré náladě. Chtěl bych za tento týden poděkovat lektorům i všem účastníkům.

Pavel Novák - Neználek

Po stopách ztracené družiny Azerotu

Tábor 14.7. – 27.7. 2007

Výprava za ztracenou družinou Azerotského krále začala v sobotu 14.7. 2007 brzy ráno. Nejdříve jsme se železným ořem přepravili do přístavu – tábořiště Devítky v Broumovských vrších – kde nás už čekal kapitán s jeho posádkou a ubytoval nás v kajutách s náležitou okázalostí a úctou k rytířům vyslaným králem. Cesta lodí byla pro mnohé zážitkem už jen díky ztíženému způsobu provádění celkové hygieny – prostě člověka uvázali na lano a hop do rozbouřeného moře! Voda byla ledová, ale v letním parnu osvěžující. Večer probíhaly velké oslavy na počest kapitána i družinek dobrodruhů – žlutých Rytířů světla, fialových Řádu svobodných Blehoňů a zelených

Jezdců v oblacích. Poté se všichni uložili k zaslouženému spánku, jen hlídka na stožáru pozorovala okolní mořskou pláň.

Bylo brzy ráno. Všude blesky! Přívaly vln! Loď se potápí! Ze všech stran byly slyšet zmatené výkřiky. Každý se snažil zachránit alespoň holý život. Rytíři si sehnali své družinky a úprkem je hnali mezi provazci vody do neznámých končin ostrova, na kterém loď právě ztroskotala. Snažili jsme se zachránit ještě nějaké jídlo a zbraně a pak rychle najít nějaké bezpečné místo. Po strastiplné cestě potoky, houštinou a travinami jsme se šťastně setkali s ostatními družinkami a v osadě plné opuštěných chatrčí jsme se utábořili. Unavení, bez jídla a bez veškerého vybavení. A tak jsme si vyrobili zbraně a vydali se na lov, abychom nemuseli přežívat na krupičné kaši. Další den jsme se vypravili na průzkum okolí (někteří se vypravili do Hronova, někteří do Machova na sběr razítek). Zjistili jsme, že naštěstí jsme ztroskotali na ostrově, na kterém jsme měli najít onu ztracenou družinu. A tak vše vypadalo mnohem veselejší, proto jsme se odpoledne nasmáli a zmáčeli při vodní bitvě.

K večeru přišla zpráva od domorodců. Zlí lidožrouti zajali syna jejich náčelníka, sami se jich bojí a proto nás žádají o pomoc. Rozhodli jsme se, že se na to vyspíme a vyrazíme ráno. Sbalili jsme batůžky a vydali se na cestu. Po deseti kilometrech průzkumné mise, kdy jsme překonali vrchol s vyhlídkou (na Polských hranicích) a několik luk, jsme konečně zaslechli něco podezřelého – volání o pomoc a divné skřeky. Zaútočila na nás skupina hnusných lidožroutů, ale my jsme je s lehkostí přemohli a syna náčelníka odvedli do tábora. Domorodci nám byli moc vděční a za odměnu nám předali deník ztracené družiny Azerotu. Z něj jsme se dozvěděli, že po vstupu do ztraceného města se na ně ztrhla pohroma. Byl to hněv bohů ztraceného města – boha války, boha vody, boha země, boha temnoty a boha veselí. Proto jsme se rozhodli, že se nevydáme na další cestu dříve, než si je všechny usmíříme.

Pro boha vody jsme postavili přehradu a uspořádali obřad potní chýše, pro boha války jsme uspořádali rytířské klání a dvě nelítostné bitvy. Oltář a obětní pokrm jsme věnovali bohu země. Bůh temnoty nás zavolal v noci, abychom k jeho modle donesli temný totem. Boha veselí jsme usmířili připravenými scénkami – kluci natrénovali taneční vystoupení dívčího baletního souboru „Drbny" a holky soutěž o pohár vzpěračů (tomuto již u slavnostního ohně přihlíželo obecenstvo rodičů, kteří za námi přijeli na návštěvu). Po tomto zápolení jsme si museli náležitě odpočinout a tak neděle byla ve znamení nicnedělání.

V neděli večer jsme se z deníku dozvěděli, že vstup do ztraceného města je chráněn nějakým heslem. A tak jsme si druhý den ráno ještě zahřáli svaly v netradiční olympiádě s disciplínami jako hod sirkou, hod do štaflí, hod kládou z leže, stání na špalku, slalom s pingpongovým míčkem a další, a odpoledne jsme se už snažili získat co nejvíce indicií, které by nám napověděli správné znění hesla k otevření brány. Už po několika slovech nám to pomalu docházelo: „Bohové". Večer si rytíři svolali své družinky a protože cesta do ztraceného města byla tajná, všichni si museli zavázat oči a chytit se za ruce. Iktome všechny vedl nebezpečnou cestou, kde je lépe nevidět. Stačil by sebemenší hluk a byli bychom vyzrazeni. Konečně jsme dorazili před bránu do Ztraceného města, mohli vyslovit společné heslo a .... fungovalo. Brána se otevřela dokořán. My jsme však jen nahlédli dovnitř a rozhodli se, že bude lépe pokračovat až další den za plného světla.

Ráno jsme sbalili batůžky a vyrazili na cestu Ztraceným městem – Adršpašsko-Teplickými skalami, abychom našli hledanou družinu a možná i něco víc. Celý den jsme putovali, ale krom vysokých skal propletených chodníčky a stezkami jsme neobjevili nic. Další den jsme tedy pokračovali v cestě. Dopoledne jsme ještě trávili zkoušením své rytířské zdatnosti – zkoušky křesáním, ohněm, šplháním, házením a další. Odpoledne jsme se vydali znovu na cestu. Byla plná nástrah. Už na začátku jsme museli překonat minové pole, po něm na nás zaútočili vodní draci a hned za nimi čekala spletitá cesta, kterou bychom neprošli jinak než svázaní. Utrpěli jsme několik zranění, ale pokračovali jsme v cestě, kde nás čekala stezka lesního čaroděje. Kdokoliv na ní promluvil, ten oněměl. Přes zrádnou bažinu vedl jediný vachrlatý kmínek, který jsme museli překonat, abychom mohli jít dál. Porost houstl a tmavl. Zdánlivě jsme už prošli všemi nástrahami, ale ta nejhorší nás teprve čekala - přepadení skřety. Byli obrovští a vrhli se na nás tak nečekaně. My jsme je ale nakonec společnými silami přemohli a získali jsme podivné číslo 190°. Jeho význam se odhalil až nazítří, kdy jsme zjistili, že jde o azimut a dokonce směřuje k další stopě. Tak jsme se naposledy setkávali s bohy ztraceného města včetně nemilosrdného boha vody, který nás vždycky dokáže pěkně zmáčet. Na konci strastiplné cesty nás ale čekalo velké překvapení. Našli jsme dva sice zbídačené avšak živé členy hledané družiny a co víc, byl tam také poklad! Výprava byla tedy úspěšná. Po návratu domů to král Azgair náležitě ocenil a společně s královnou nám velmi děkoval.

Julka

Pracuj, jako když nepotřebuješ peníze.
Miluj, jako bys nebyl nikdy zklamán.
Tancuj, jako by se nikdo nedíval.
Zpívej, jako by nikdo neposlouchal.
Žij, jako by byl ráj na Zemi.

Lakrosové okénko

...Když se řekne...

...Castaway Cup...

(18.8.- 19.8.2007)

Asi jste ještě nikdy neslyšeli o takovém Castaway Cupu, co? Tak to já vám o něm něco povím. Je to takový celkem obyčejný lakrosový turnaj, který je pořádán pražským týmem Šedý vlk („Lacrosse team of grey wolf"), jehož historie sahá až hluboko za naše data narození. Důkazem je tento Castaway Cup, který letos oslavil 17. pokračování. Jako Iktočante jsme tedy vyrazili s výbornou náladou, protože lakrosový zápas už jsme nehráli dlouho a prostě jsme byli tzv. natěšení. Naši náladu zvedal hodně fakt, že se Kuba rozhodl a jel taktéž s námi. On už byl rozhodnutý dlouho, ale nikdy nevíte, co se může stát.

Turnaje se účastnilo 18 týmů a to všechno bylo rozděleno do šesti skupin po třech. V naší skupině byl jeden silný soupeř a jeden dívčí tým z Prahy – Trilobit Beta.

K prvnímu zápasu s Trilobitem jsme nastupovali s mírnou nervozitou, která ale opadla hned při našem prvním gólu. Zjistili jsme, že jsme lakros před prázdniny ještě nezapomněli a všechno je oukej. Jsou to super holky, hrajou podle mě nejhezčejc ze všech holčičích týmů a bylo to znát. Ale co z toho, my jsme se nedali a uhájili jsme vítězství 12:6.

Sluníčko pařilo, byl krásný letní víkend a v Okrouhlici samý lakrosák. To jsem měl asi zmínit na začátku. Castaway Cup se pořádá v Okrouhlici a to je někde ve středu České republiky, což si dokážete představit, kde asi tak zhruba ☺.

V dalším zápase, v pořadí druhém, nás čekal ostřílený tým Krupoto Praha, který skončil celkově na 4. místě v 1. Pražské lize. Strašně dobrý soupeř, který ale poslední dobou nepodával dobré výkony a ještě když k tomu přidám, že se Aleš (hráč BAXu) vsadil o pivo s jiným lakrosákem o naši výhru, byla to pro nás výzva. A taky že jo! Hned v začátku utkání jsme se jali vedení 3:0 a to jsme se snažili udržet až do konce. Světe div se, nám se to povedlo a Iktočante v tom onom okamžiku získalo svůj první skalp díky výhře nad prvoligovým týmem.

Ve skupině jsme tedy skončili na prvním místě, za námi Krupoto a poslední místo obsadily holky z Trilobitu. Tímto jsme postoupili do skupiny o 1. – 6. místo. Čekali nás dva těžké zápasy s opravdu kvalitními týmy. LiLy Benešov nám ukázalo, jak se hraje ještě líp, než hrajeme my a s přehledem nás porazilo 11:4. S týmem BAX to už vypadalo trošku jinak. V prvním poločase jsme sice propadli 9:0, ale v druhém jsme nastříleli 7 gólů a soupeř jen 6. Konečný stav tedy ukazoval 15:7 pro BAX. Byly to celkem očekávané výsledky, ale podali jsme výborný výkon a nemáme se za co stydět, ba naopak. Zápas

s BAXem už probíhal v neděli a v úplně posledním zápase jsme nastoupili proti již zmíněnému Šedému vlku. Jsou to dobří chlapi a pro nás tento zápas znamenal opět výzvu. Měli jsme na ně a taky jsme to ukázali a nakonec jsme zvítězili 12:11 a je jasné, že jsme na tomto turnaji předvedli vůbec nejlepší výkon v dějinách Iktočante. V souhrnu jsme tedy obsadili celkově 5. místo a teď také pár osobních úspěchů. Nejlepším moravským brankářem se stal Valin, 2. – 4. místo ve střelecké produktivitě obsadili Iktome a Kuba a ještě jeden pražský chalán.

A to je všechno z Castaway Cupu, už se těšíme na další takový lakrosový počin.

Iktome

Tým Iktočante B

Tým Iktočante A

1. kolo Moravské lakrosové ligy očima hráče Iktočante A

Moravská lakrosová liga započala prvním kolem v neděli 23.9.2007 na holešovském stadionu Tatran. Mimo 8 „starých týmů", se do ligy přihlásily i dva nové týmy a to Iktočane Holešov B a OSTO6 Mikulov.

Všechno to začalo už brzo ráno, kdy se sjížděly týmy, připravovaly hřiště, testovala se hospoda a všechny jiné neméně důležité věci. V zasedací místnosti místních fotbalistů proběhlo školení rozhodčích, ve kterém jsme si vyjasnili, jak pískat některé nejasné situace, které lehce na hřišti mohou vzniknout.

K prvnímu zápasu nastoupilo Iktočante A v oslabené sestavě, protože Pavel s Brůčou nemohli hrát kvůli vyšším sférám. Soupeřem mladého holešovského týmu byl mančaft Wallowa Brno. „Vždycky jsme s nimi prohráli, ale tentokrát jim to natřem", komentoval situaci před zápasem kapitán mužstva Petr Němčík. A tak se taky stalo. Iktočante převálcovalo brněnskou Wallowou rozdílem 11ti gólů – 17:6. „Byl to super zápas s mnoha krásnými lakrosovými momenty" říkal po zápase zpocený dříč týmu Kuba Šneidr. Takto dobrá nálada nás ovšem přešla hned po druhém zápase, kde nám to nevyšlo podle nejhezčích představ.

Jak již napovídá poslední věta, ve druhém zápase proti papírově silnějšímu týmu z Blanska jsme taktak podlehli 12:9. Blansko hraje rychlý kombinační lakros, důslednou obranu, a to bylo v zápase vidět. Mnoho z našich slibných akcí se rozbilo o často nedobytnou blanenskou obranou hradbu. Přesto jsme ukázali, že jsme naprosto vyrovnaným soupeřem a příště to bude vypadat třeba úplně jinak.

Neděle plynula pomalu, Sluníčko nám svítilo nad hlavami, všude se hrál jenom lakros, no prostě paráda. V 15:00 čekal domácí družstvo ještě jeden poslední zápas s nováčkem

ligy z Mikulova. Do zápasu jsme nastoupili laxně a to také bylo hned vidět. Dvě rychlé akce Mikulova a favorit zápasu prohrával 2:0. Naštěstí jsme se okamžitě zvetili a ukázali Mikulovu, že ještě nějaký ten pátek je budeme porážet (nějaký ten pátek = vždycky). Nastříleli jsme 19 gólů za sebou a naprosto vnutili soupeři naši hru. Zápas tedy skončil v poměru 19:2 pro domácí mladé družstvo, kterému se po tomto turnaji přiblížil sen, kterým je postup na mistrovství republiky. Díky všem za podporu. „My tam stejně postoupíme!"

Iktome

Holešovská padesátka

(8.9.2007)

Tentokrát nezačnu svým oblíbeným „A bylo to tu!", ale normálním, prachobyčejným úvodem, ve kterém vám řeknu snad jen to, že Holešovská padesátka nám otevřela, tak jako už se stalo tradicí, nový oddílový rok.

Pro nás starší všechno začalo už v sobotu brzo ráno, kdy nás nepříjemně probudil neoblíbený zvuk našich budíků. Aspoň nás s Luckou a Makou už v 6 hodin ráno. Sraz byl totiž plánovaný na 7 hodin, abychom mohli pomoct pořadatelům registrovat příchozí holešovské, ale i turisty a cyklisty z nejrůznějších koutů České republiky. Všechno šlo jako po másle, neměli jsme zrovna moc práce a všude panovala příjemná atmosféra. Jak čas utíkal turistů a cyklistů přibývalo a i o naši sekci „50km na kole" byl docela zájem.

Než jsme se i my vydali na naši trasu „10km s malýma" (dětský kádr byl tvořen pouze Strigou, Peťou Hoffmanovou a Peťou Šperlingem) museli jsme samozřejmě, jak je už zvykem, absolvovat běh Terryho Foxe. Po výstřelu ze startovací pistole jsme vyběhli na trať, která vedla do Smetanových sadů, kde jsme běželi dvě kolečka a pak zpátky k Sokolovně. Potom jsme se už mohli všichni vydat na onu malou sobotní vycházku.

Celkem nás nebylo moc. Kromě výše zmíněných přišel ještě Valin, Neznoš, samozřejmě Kuba, Lucka, manželé Strigovi s dcerou a v Sokolovně pomáhala Julka, která ale pak musela odejít z důvodů svatby její sestřenice. Vyšli jsme tedy vzhůru. Naše trasa byla jasná. „Projdeme kolem Hájenky do Dobrotic, kolem Kravína nahoru do lesů a tam to nějak vytočíme ke kapličce v Přílepech a odtud už v klídku dojdeme do Holešova." Všechno vycházelo dobře, ukázalo se Sluníčko, které začalo vysoušet mokrou přírodu po dešťových přívalech z minulých dnů. Bylo opravdu krásně, sem tam nějaký písk od Lucky a my se museli běžet schovat – znáte to.

První pauzičku jsme si dali u paintballového hřiště v Žopech a zaplnili žaludky nějakou malou sváčou. Zahráli jsme si taky hru „Kláda", kterou všichni tři účastníci bez problémů zvládli, tudíž tato hra vítěze nepoznala. To už ovšem neplatilo za pár minut, kdy hru „Kámen" ovládla Peťka a za tento báječný výkon byla odměněna 1. cenou – čokoládou. Nicméně pokračovali jsme dál a hned za zatáčkou už jsme začali hrát další hru. Ani nevím, jak se jmenovala, ale úkolem v této hře bylo chodit jen po kamenech. Dlouho nikdo nevypadl, protože jsme zrovna šli po kamenité cestičce, ale za pár chvil už to bylo jinak. Najednou vypadli všichni zaráz (z kamenité cestičky se stala trávníková), takže tato hra opět vítěze nepoznala. Nad Žopami jsme vešli do lesa, kde bylo hodně mokro a v našich do té doby suchých botách to bylo cítit. Nejhůř to odnesla Peťa, protože ta vletěla snad do každé kaluže a potůčku. To i Striga nebyl tak mokrý. Když jsme scházeli do Přílep, zahráli jsme si ještě dvakrát Pískanou. Jednou vyhrál Striga, který mě ve finálovém souboji rozmetl, a podruhé to byl Peťa Šperling. Oba vítězové byli odměněni čokoládami, které ze svého kouzelného batůžku vytahoval Valin. Potom už se ale blížil Holešov a s ním také Sokolovna – náš cíl. My starší jsme byli hodně unavení, a tak jsme byli rádi, že už jsme zpátky doma. Před

Sokolovnou už postával Stréc, který se vrátil z Irska. Měl hezké nové tričko s nápisem „Ireland“. Povykládal nám zážitky, které s Jitkou zažili – byly zajímavé. Při povídání jsme pojídali párky, kterých jsme si mohli bezedně přidávat a nebyly vůbec špatné. A tož takto nám skončila Holešovská padesátka, která byla příjemným startem do další oddílové aktivity.

Iktome

Expedice Slovensko 2007

(28.9. - 30.9.)

Málokomu se podaří absolvovat tak skvělou a unikátní akci, jako byla Slovenská Expedice, které jsem se se svými nejlepšími kamarády zúčastnil ve dnech 28. – 30.9.2007. Mým úkolem a ctí je pro mne vám o tom něco povykládat. Začněme tedy úplně od začátku, kdy se zrodil nápad něco takového vůbec zrealizovat. Jak určitě každý ví, v dějinách první expedice se uskutečnila již minulý rok, kde jsme mohli, a taky jsme tak udělali, navštívit historicky i kulturně zajímavá místa Moravského krasu. Letos tomu bylo jinak. Naše odvážné kroky zamířili za hranice naší republiky do nedaleké, o to překrásnější, země, která nese název Slovensko. Chcete o tom slyšet víc? Tak čtěte pozorně dál.

Odraz z přístavu naší nebojácné dvacetičlenné skupiny tažené v čele modrým mercedesem a přímo v jeho srdci sedícím „lídrem“ – Jardou Redeckim se protáhl z plánované páté hodiny ranní až na půl šestou. I přesto venku vládla zima, okna aut byla zarosená a byla tma jako v pytli. V celém Holešově vládla prázdnota, jen 4 auta jedoucí za sebou nadneseně projížděla skrz tiché město. A tak to začalo. Dlouhá, předlouhá cesta směrem na jih. V našem vládním vozidle, jak to nazval hrabě, recese nechyběla. Paloš popichoval, Mely dělal prudké pohyby, Valin okukoval Lucku, Jitka rozebírala nekonečné téma muži vs. ženy, Stréc řídil, Lucka se chichotala, hrabě byl centrem všeho a já jsem si taky sem tam přiložil do ohýnku. Cesta nám utíkala celkem rychle a člověk se ani nenadál a už se sápal do peněženky pro občanku, aby nás pustili za hranice. O to víc nás pak naštvalo, když celník jenom mávnul, ať jedem. No a tak jsme jeli. Našim cílem byl Trenčín, hotel Fatra a hlavně Trenčianská zeď s nějakým podpisem či co.

Do Trenčína jsme dojeli za deštivého počasí, ale i tak bylo toto město překrásné. Všude samý hotýlek, restaurace, parčík, no prostě ideální skladba služeb pro nás. V hotelu Fatra, kde byl i dokonce pan dveřník nám byl umožněn pohled na jednu z trenčínských chloub. Nemohl jsem od nápisu z roku 855 odtrhnout oči, protože když si v tom představíte těch…….1152 let je to mystické. Když si představíte kolik to je let, co všechno proběhlo, úplně vás to dostane. Mě to dostalo až do morku kostí. Ale pojďme dál. Auty jsme pokračovali dál.

Naše rychlá kola se zastavila za vydatného podzimního deštíku pod impozantní zříceninou hradu Bojkovice. Absolvovali jsme velmi poutavou prohlídku, která nás utvrdila v tom, že pořádání dračáku na bojkovické zřícenině by bylo přímo senza. Nebojme se to říct nahlas.

Chcete vědět, co se dělo potom? Tak tady to je! Hlavní Boss zavelel k odjezdu. Našim cílem – byly…“Kdo ví? Nikdo? Ani ty, Maka?“ „sauna?“ „Ne, Maka, sauna ne.“ „Tak stěna?“ „jsi úplně vedle!. „ty si Pakoš Makošku.“ (reaguje hrabě) „Teď budeme pokračovat do Bojnic, kde se nachází překrásný zámek Bojnice z novodobé gotiky, ale ještě před tím se zastavíme někde na oběd, už mi kručí v břiše.“ A tak jsme vyjeli.

V Bojnicích jsme byli v cukuletu a naše vozy nejprve zamířili do kempu řekněme dva kilometry za městem. Otevřela se nám červenobílá závora a před námi se rozprostřel kemp, o kterém se mi ještě nikdy ani nesnilo. Nádherné chatky, luxusní prostředí, louka na lakros a bufet. Jediné, co bych s dovolením vytknul bylo to, že na pánském sociálním zařízení chyběly mušle. „Kam jako máme teď močit?“ napadala nás tato otázka. Odpovědí nám byly všude vysoce rostlé stromy a prázdný kemp. „Snad to nebude nikomu vadit.“ V těchto chvílích byl čas oběda, a tak se skupina vydala do Bojnic na oběd. Hakl, Pavel, Maka já jsme si místo toho udělali v chatce číslo 23 útulné ležení a uspořádali první společný čajový dýchánek. Čas plynul. Většinu odpoledne jsme potom věnovali rozšiřování Českého lakrosu v zahraničí, bohužel jsme v kempu byli sami, až na hlídacího psa, který se nám tak maximálně snažil ukradnout míček. A pak znovu čas plynul. Čas plynul jako koráb plující po Tichém oceánu, ničím nerušen, prostě v klidu.

Večer to už však bylo jiné kafé. Nastala chvíle, kdy jsme měli okusit, co to znamená absolvovat noční prohlídku zámku Bojnice. Nemám teď zrovna ta pravá slova, abych vám popsal atmosféru, kterou byly naše duše i srdce opařeny. To byste museli vidět a být při tom. Krásně osvíceným zámkem s úchvatným mobiliářem a bílou paní, která vlastně byla jen figurína, jsme prošli, skrz na skrz, podívali se do jeskyně pod zámkem a věřte, nevěřte, právě mi došla slina a taková psací slina je důležitá při komponování takového článku. Asi přeskočím Bojnice a celý večer, kdy se už nedělo nic zajímavého, snad jen stojí za zmínku večeře v místní restauraci, kde se „scházejí hlavně mladí.“ Pak už kempem znělo jen „dobrou noc“.

Ráno přišel, možná pro některé nečekaný, východ Slunce a kokrhání kohoutů, kteří nás příjemně vzbudili do sobotního rána. Za kokrhání kohoutů si můžete asociovat prakticky cokoli. Po snídani si hrabě vyžehlil kalhoty, košili, učesal se, vyčistil brýle, udělal ranní hygienu, vykartáčoval se, udělal ranní rozcvičku a mohlo se jet. Mohlo se jet a hádejte kam, no přece do Piešťan.

V Piešťanech to už nebyl takový luxus jako v minulém kempu, ale opět jsme byli spokojeni, ale hladoví. A proto se taky vypravila skupina, jejíž cílem bylo termální koupaliště a samozřejmě večeře v nějaké restauraci. Jak to celé probíhalo nevím, protože jsem zůstal v táboře a spal, ale jedno vím: na koupaliště se nedostaly kvůli otevírací době. Dobře jim tak (smějte se, to byl škodolibý vtip). Večer probíhal pohodově a naprosto stylově. Na grilu se grilovalo masíčko, na stole se konala žranice a do toho hrabě líčil světové dějiny. Zajímavé. Do toho sem tam ze škvíry vyletěl nějaký sršeň, kterého Mikeš suverénně zlikvidoval sandálou, sem tam někdo unesl hraběte – ten byl ráno rád, že žije, protože se ho někdo pokusil zneškodnit, ale svou ukecaností umluvil únosce a ti ho radši pustili. Pak se zase spalo a trávilo.

Kolem 10 hodiny ranní jsme opouštěli kemp s vidinou domova, Čachtic a oběda. Čekala nás zhruba dvouhodinová cesta, a tak jsme se nechali unášet informacemi o čachtickém kraji, kterých měl náš „lídr“, nestyděl bych se říci, nadbytek. Když jsme dojeli přímo pod hrad,

naskytl se nám opět úžasný pohled. „Na Čachtickou paní?“ „Ne, Dilgo, ta už nežije.“ Na zříceninu, odkud byl výhled do daleka. Tady kdybych byl já panovníkem, střílel bych do nepřátelských vojsk už na kilometry. Stálo to za to. Hrabě nám všechno povykládal, ale už si nic nepamatuju. Na jedné z hradeb vznikla druhá společná fotka a pomalými krůčky se mohlo vyrazit zpět k autům. Kdybychom vyrazili rychlejšími krůčky, tak možná chytíme ty zloděje, co ukradli z auta Dilgovi mobil, Haklovi varnou konvici, Peťce toustovač a Mikešovi peníze. Bohužel jsme přišli pozdě. No nedá se nic dělat, lidi jsou už prostě takoví. Ale buďme rádi, že nám nevzali auta, to bychom pak museli pěšky a chudák hrabě.

Na cestě domů proběhla poslední zastávka na jídlo a pak už jsme mohli hnát do Holešova, kde nás čekaly přípravy do škol, do práce a tak dále. Díky patří Strécovi a hraběti, kteří pro nás tuto akci připravili. Díky hoši, jste nejlepší!

Iktome

VYMALUJTE SI:

Významné dny pro měsíc Říjen

1. 10. - Den světového vegetariánství - vyhlásila Severoamerická vegetariánská společnost v roce 1977 jako každoroční oslavu radosti, soucitu a vegetariánství. Svátek byl podpořen Mezinárodní vegetariánskou unií v roce 1978.Vegetariánské společnosti na celém světě propagují výhody vegetariánství, pořádají festivaly, besedy a jiné oslavy a to nejvíce v měsíci říjnu.

4. 10. - Mezinárodní den zvířat - oslavy souvisí se sv. Františkem z Assisi, jehož svátek se připomíná ve stejný den, sv. František proslul svou láskou k veškerému božímu stvoření, tedy i ke zvířatům. V ČR se slaví od roku 1994. Zvířata se stala součástí lidské společnosti a každý člověk si vytváří k nim vlastní postoj. Jsou to bytosti citlivé, cítící a schopné trpět. Zaslouží si naši úctu, respekt a ohleduplné chování.

5. 10. - Mezinárodní den učitelů - vyhlášen v roce 1994 na konferenci UNESCO. Učitelé vykonávají nenahraditelnou práci a snaží se rozdávat dětem cenné a důležité informace pro jejich život. Proto bychom si jich měli vážit.

← 20. 10. - Den stromů - Tradice oslav Dne stromů pochází z Nebrasky, kde byl tento svátek vyhlášen poprvé již v roce 1872. Myšlenka se rychle rozšířila po celých Spojených státech a později i na další kontinenty. Datum oslav Dne stromů je různé. Liší se podle klimatických podmínek a toho, kdy je možné stromy vysazovat. Na našem území se Den stromů slaví přibližně od počátku minulého století. V první Československé republice měly oslavy i oficiální podporu Ministerstva školství a osvěty.

31. 10. - Den UNICEF →

UNICEF (Dětský fond OSN) je hlavní světovou organizací, která se zabývá ochranou a zlepšováním životních podmínek dětí a podporou jejich všestranného rozvoje.

- ►UNICEF podporuje vzdělávání dívek. Zajišťuje, aby se jim – stejně jako chlapcům – dostalo alespoň úplného základního vzdělání.
- ►UNICEF se zasazuje o to, aby byly všechny děti proočkovány proti základním dětským chorobám a aby byly dobře živeny, protože je nepřijatelné, aby děti trpěly nebo umíraly z důvodů, kterým lze předcházet.
- ►UNICEF je aktivní v prevenci šíření HIV/AIDS mezi mladými lidmi, protože je možné je před tímto rizikem ochránit. UNICEF pomáhá dětem a rodinám postiženým HIV/AIDS prožít život důstojně.
- ►UNICEF zapojuje všechny do budování bezpečného prostředí pro děti.

►UNICEF pomáhá a je připraven pomáhat v krizových situacích a kdekoliv tam, kde jsou děti v ohrožení, protože žádné dítě by nemělo být vystaveno násilí, zneužívání a vykořisťování.
►UNICEF podporuje Úmluvu o právech dítěte. Jeho cílem je zajistit rovnost pro všechny, kdo jsou diskriminováni, zejména pro dívky a ženy. Snaží se o dosažení Rozvojových cílů tisíciletí (Millennium Development Goals) a pokroku nastíněného v Chartě Spojených národů. Usiluje o mír, bezpečí a o to, aby sliby dané dětem byly plněny a aby byl každý za jejich plnění volán k zodpovědnosti.
►UNICEF znamená víc než jen 7000 lidí pracujících ve 157 zemích na celém světě.

JAK SE MŮŽETE SAMI ZAPOJIT ?

Máte mnoho možností jak pomoci organizaci UNICEF:

- ušít nebo adoptovat panenku UNICEF
- koupit blahopřání, kalendáře, trička, diáře, svíčky a jiné drobné zboží UNICEF:
  - na internetu (www.unicef.cz)
  - z katalogu (dejte vědět a my dodáme)
  - v obchodě: pro nás nejblíže v Brně (Hypermarket TESCO Brno – Heršpice, Styria - Palackého 66, PORTÁL - Dominikánské nám. 8, IKEA Brno -celý sortiment, vždy v období cca 14 dnů před Velikonocemi a 2 měsíců před Vánocemi)
- poslat finanční příspěvek:
  - jednorázový – bankovním převodem, poštovní poukázkou, hotově
  - trvalý příkaz (s možností odečtu z daní)
- stát se dobrovolníkem UNICEF
  - odborně při sledování naplňování dětských práv
  - prodejem zboží UNICEF
  - spoluprácí s médii, informovat veřejnost
  - výchovou k lidským právům
  - překlady textů
  - administrativní práce
  - organizační pomoc při akcích UNICEF
- veškeré informace najdete na **www.unicef.cz**

„Na Světě nejsme sami, nezapomeňte.“

Hraničářův deník

Souhvězdí

Zajímavosti o souhvězdích

- Na nebi bylo Mezinárodní astronomickou unií (r. 1925) ustaveno právě 88 souhvězdí.
- Největším souhvězdím celé oblohy bývala loď Argo (legendárních Argonautů). Toto veliké souhvězdí však bylo v 18. století rozděleno na Lodní kýl, Lodní záď, Kompas, Holubici, Létající rybu a Plachty. Dnes je největším souhvězdím Hydra.
- Velký vůz není souhvězdí. Jde o skupinu hvězd, která patří k souhvězdí Velké medvědice. Malý vůz se oficiálně česky jmenuje Malý medvěd.

Velká medvědice (*Ursa major*)

Nejlepší pozorovatelnost v ČR: duben.
Větší část tohoto souhvězdí je viditelná po celý rok. Sedm jeho nejjasnějších hvězd tvoří část nazývanou Velký vůz. Velký vůz je vlastně pouze zadní částí Velké medvědice, přičemž tři hvězdy patřící jeho oji tvoří ocas Velké medvědice.
Jeho latinský název (Ursa Major) souvisí s řeckou bájí o nymfě Kallistó. Princezna Kallistó zaujala nejvyššího boha Dia a z jejich spojení se narodil syn, který dostal jméno Arkas. Žárlivá Diova manželka proměnila Kallistó v medvědici, která byla nucena toulat se po lesích. O mnoho let později se Arkas vydal se svými přáteli do lesů na lov divoké zvěře. Zde natrefil na svou změněnou matku, která když ho spatřila, chtěla ho obejmout. Arkas v obraně napřáhl proti ní oštěp. Zeus, aby zabránil vraždě a protože nemohl zrušit předchozí čin jiného boha, proměnil Arkase také v medvěda a jak Kallistó, tak Arkase přenesl jako souhvězdí na noční oblohu.

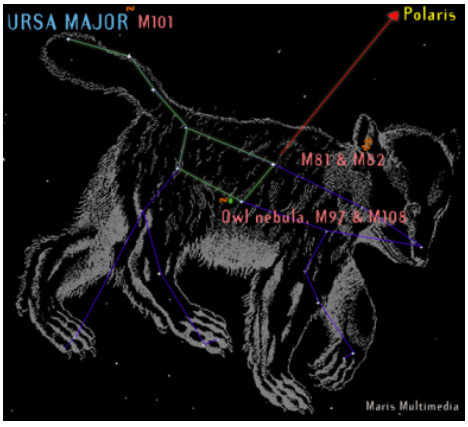

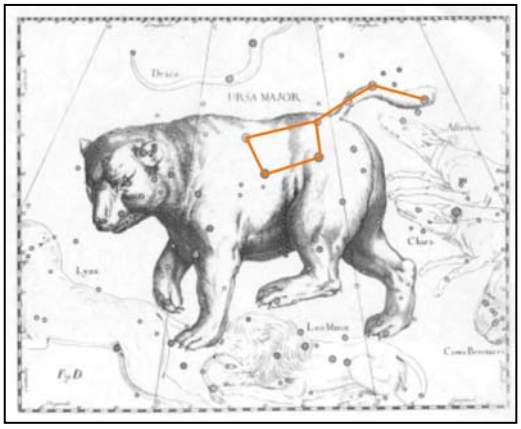

Drak (*Draco*)

Nejlepší pozorovatelnost v ČR: červenec.
Drak je souhvězdí na severní obloze. Má nápadnou podobu s papírovým drakem, vine se mezi souhvězdími Malý medvěd a Velká medvědice a řadí se mezi největší a díky své poloze také nejstarší souhvězdí.

Řekové jej pojmenovali Draco kvůli jeho podobnosti stookému draku Ladonu, který společně s nymfami Hesperidkami hlídal zlaté jablka v zahradě bohů. Jedenáctý z úkolů Herakla byl ukrást jedno z těchto zlatých jablek. Herakles zabil Ladona jedovatým šípem a díky tomu si mohl jablko volně odnést.

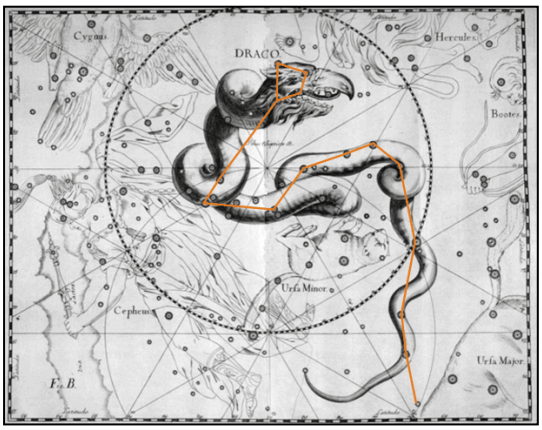

Kasiopeja (*Cassiopeia*)

Nejlepší pozorovatelnost v ČR: podzim.

Cassiopeu je možné pozorovat v podzimních měsících na opačné straně Polárky proti Velkému vozu, je však také dobře viditelná po celý rok. Snadno jde rozeznat podle tvaru písmene W. Leží v Mléčné dráze.

Toto souhvězdí znázorňuje etiopskou královnu na trůně. S jejím manželem Kéfeem měli dceru Andromedu, která si později vzala Persea. Všichni čtyři se dostali jako souhvězdí na oblohu. Kassiopeia byla velmi krásná a pyšnila se, že její krása předčí i vodní nymfy Néreidy. Její počínání rozhněvalo boha moře Poseidóna (protože jeho manželka byla také Néreida) tak, že poslal mořskou příšeru na království Kéfea. Podle rad věštců byl jediný způsob jak zachránit říši nechat Andromedu na pospas příšeře. Ale statečný Perseus Andromedu vysvobodil a oženil se s ní. Po smrti Kassiopeia dostala přezdívku, hvězdná etiopská královna. Její nepřítelkyně Néreidy dosáhly alespoň toho že je Cassiopea blízko pólu a musí trávit polovinu noci hlavou dolů, aby se odnaučila vychloubačnosti.

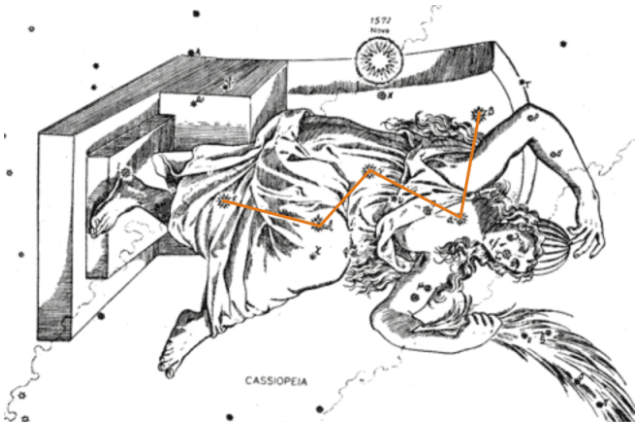

Kapka poezie

Dárek pro dámu

Květiny na louce šeptají písničku
v ruce mám pro tebe malinkou krabičku.
V ní krátké psaní na starém svitku,
jež napsal kdysi ten nejstarší z skřítků.

Co stojí v něm psáno je moudro veliké
po roky dlouhé všem bylo ukryté,
dnes jedinou možnost má proniknout do světa
vyjdou-li slova jeho z úst dobrého člověka.

Myšlenku, jež nese věhlas si zaslouží,
kdo v pravdě ji vyslechne dobře mu poslouží.
Je jenom na tobě zda podaří se oživit,
ty verše prastaré, co přímo k srdci chtějí znít.

„Za vše, co bylo, děkuji,
všemu, co bude, ano!"

(Kuba – 19.3.2001)

Rytířův epilog

Odpusť mi má milá, musel jsem jít
„za krále, za vlast" šel jsem se bít.
Nepřítel silný byl a zahnal nás k řece,
tam pod jeho mečem puklo mé srdce.

Teď ležím na břehu a krev mě hladí,
ztéká mi z hrudi a k vodě pádí.
Nás pár, co tu zbylo ani se nehne
a ty, co přežili, dál nepřítel žene.

Řeka se zbarvila do temné červené
z posledních sil já vzpomínám na tebe,
na časy, kdy spolu jsem po cestách chodili,
na časy, které teď...tady... skončily.

(Kuba – rok 2000)

Smějeme se s dívkou BrumBáce

„No jak se jmenovala žena, kvůli které se ve starém Řecku vedla slavná bitva?“ ptá se učitelka Heleny.
“Nevím.“
“No přece jako ty.“
„Cože? Kropáčková?“

Kreslené vtípky pro radost

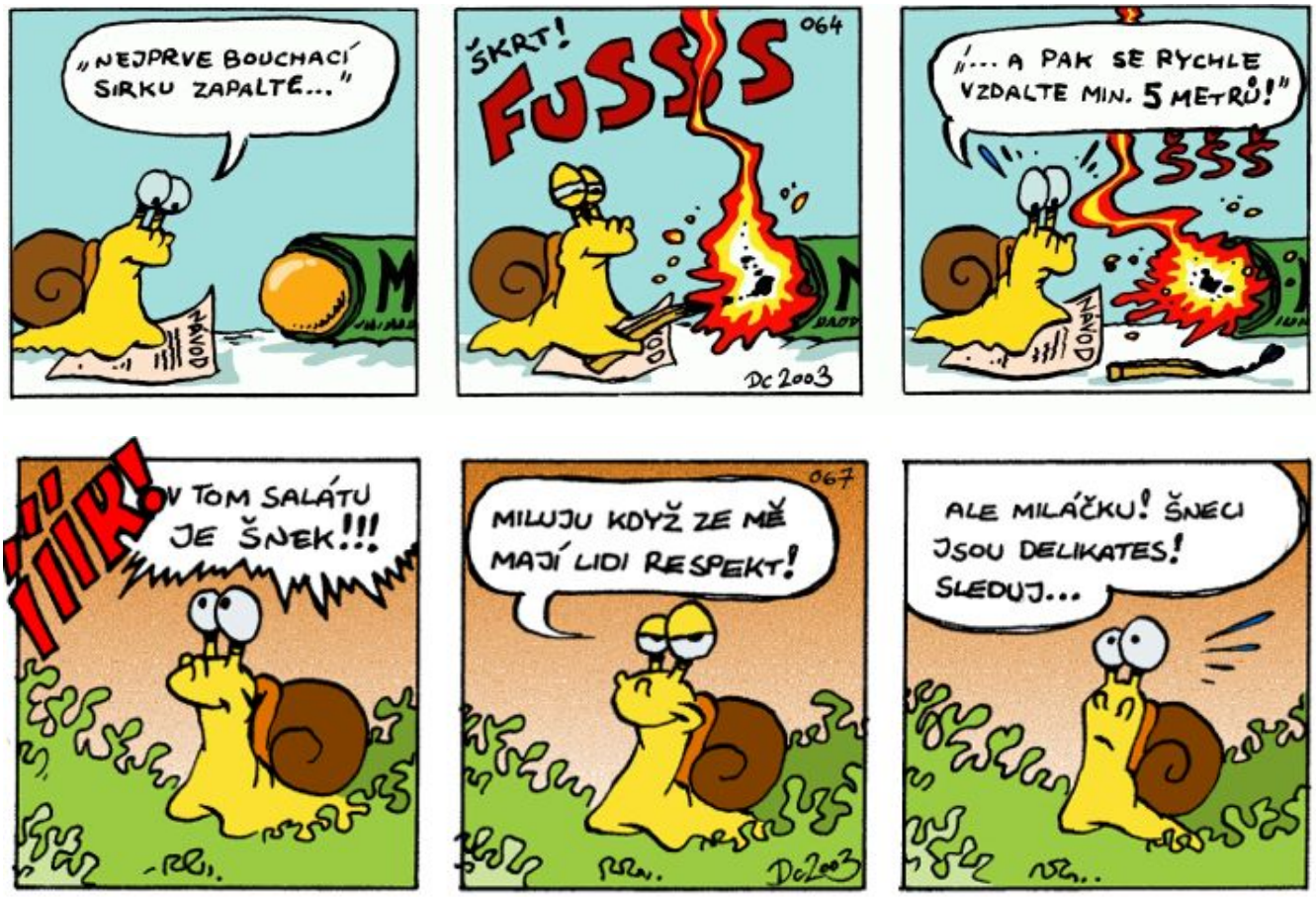

„Tati, přeložili mě do zvláštní školy.“
„Výborně synku, když na to máš, tak studuj.“

...s kým?!

...čtěte dál!

Dnes si popovídáme s

Jméno: Honza, nějaký
Příjmení: Valášek, křtěný Sran
Věk: 16 let
Počet zubů: 29 (počítal dlouho)
Škola: Gymnázium
Třída ve škole: SEXta

Co tě, Honzo přivedlo do Medvědí stopy?
IKTOME
Co tě tady nejvíc baví?
Tak nejvíc mě baví připravovat schůzky, chodit na akce NE! Hrát si hrát si (směje se), hmm hrát si, být s děckama? Asi jo.
Jaký je tvůj nejoblíbenější vedoucí?
Asi Iktome a taky Kuba.
Jaké jiné zájmy máš kromě oddílu?
Takže lakros, ten hodně, hodně moc a z důvodů mého momentálního zranění ehm o něco míň florbal a kolo.
Čím bys chtěl být, až budeš veliký?
Až budu veliký, tak budu chtít být zase malý a chodit do školky.
Kterou sladkost máš nejraději?
MASO, hodně maso, hodně maso.
Co říkáš na globální oteplování?
No dobře. Zatím na svém těle moc globální oteplování napozoruji, potím se pořád stejně, jinak je mi líto, že tajou ledovce.
Chodíš rád do školy?
Ne, teda ne, nebo jo, jenom ale na hodiny biologie.
Jaký je tvůj nejoblíbenější předmět kromě tělocviku?
Asi biologie. (pokyvuje)
Co bys v oddíle zrušil?
Bordel na kovárně a ještě bych zrušil a ještě bych zrušil a ještě bych zrušil – no šak vy víte koho (potutelně se usmívá)
Jaký nejlepší zážitek si pamatuješ z nějaké akce?
No vlastně celý můj (tře si oko) pobyt je jeden velký zážitek.
Chtěl bys něco vzkázat čtenářům?
Žé žé žé žé hmm (směje se) hmmm (směje se) (směje se pořád) ať neustále čtou každé číslo BrumBáce a hmmmmm a už nevím.

Galenské kroniky

V minulém čísle jsme vám přinesli druhou část příběhu vyprávějího o udatném činu hraničáře Gondara a jeho druhů Poplety a Kláska, kteří na cestě ke králi vykonali čin nade všechny činy. Hovoří o nich příběh, zapsán rukou moudrého Tarfeina ze Siaronu.

Znovu se tedy ponořte do osudů našich hrdinů, kteří jsou možná na dosah osvobození princezny ve vězení hradu připraveni bojovat s kýmkoliv, aby ji odvedli ze zajetí zlého rytíře Meršanta ....

Příběh o hrdinství hraničáře Gondara a jeho druhů Poplety a Kláska

III. část

... Gondar jílcem praštil u stolu sedícího strážce do hlavy tak silně, že se vyvrátil i se židlí a zůstal nehybně ležet na zemi. Čepelí meče pak proklál strážného, který ho přivedl, dřív než se stačil vůbec vzpamatovat. Když třetí strážný viděl, co se děje, nechal klíče klíči a rozběhl se ke schodům. Zbraň si totiž nechal u stolu a tak bylo jeho jedinou možností varovat ostatní. S tím ale Gondar počítal a jelikož měl ke schodům blíž než strážný, zastihl ho mečem těsně před tím, než se k nim dostal. Pronesl rychle své „odpusť" a rychle utíkal ke dveřím, které chtěl strážný odemknout. Byly dosud zamčené. Gondar otočil klíčem a vešel. Byla to malá místnost jen se slaměnou postelí na levé straně ode dveří. Na ní seděla princezna Rílwen. Když ji Gondar spatřil, jeho tvář se rozzářila. Pohlédl jí do očí a viděl, jak moc je vyčerpaná. Přistoupil blíž, poklekl, uklonil se a řekl: „Pojďte má paní, musíme rychle odtud. Čas hraje proti nám."

„Kdo jste?" zeptala se tichým hlasem Rílwen, „už jsem vás jednou viděla." A držíc se za jeho ruku vstala.

„Jsem hraničář Gondar k vašim službám, paní. Odpusťte rád bych si tu s vámi povídal, ale na to bude ještě dost času, teď musíme jít."

Princezna byla opravdu velmi unavená, ale dokázala vytrvat. Chvíle, které strávila mezi obyčejnými lidmi ji naučily leccos vydržet. Poděkovala Gondarovi a následovala ho. Vyšli ze dveří a

zamířili ke strážnému, kterého před chvílí svalil od stolu. Vysvlékl mu jeho plášť a podal jej princezně. Takto maskovaní vyrazili nahoru po schodech. Když došli do horní místnosti, Gondar zavřel dveře ke schodišti a zamknul je na klíč, který tam nechal strážný, než šli dolů. Pak vykoukl špehýrkou na nádvoří. Vše vypadalo klidně. Déšť se zase probral k činnosti a tiše z nebe spouštěl spousty kapek, což se náramně hodilo. Gondar i Rilwen vyšli ven zahaleni do pláštů a zamířili k bráně.

„Někdo tam je, tam nahoře", řekla náhle princezna se strachem v hlase a ukázala na hradbu vedle strážní věže. Stála tam opravdu postava, též zahalená v dlouhém plášti a hleděla přímo k nim. Gondar zvedl ruku na pozdrav a postava to opětovala. V zápětí zmizela ve věži.

„To je můj přítel, paní. Zatím se nemusíte ničeho bát", uklidnil Gondar princeznu. V klidu došli až ke schodišti do věže, aniž by se na nádvoří cokoliv hnulo. Rychle vyběhli schody a prolezli otvorem do věže.

„Vše je připraveno Gondare, řekl Klásek a poklekl před princeznu. „Rád vás vidím, paní. Jsem Klásek, k vašim službám", představil se a zavřel za nimi poklop, na který Popleta hned nasunul stůl a těla mrtvých strážců. Pak se i on představil: „Popleta, k vašim službám, paní".

„Bude lepší odejít nepozorovaně, když zatím nejsme vyzrazeni", řekl Klásek. „Připravili jsme lana".

„Tak pojďme, rychle, ať jsme odsud",odpověděl Gondar a vyšel ven na hradbu.

„Tady", řekl Klásek a ukázal na dvě lana, která byla navázána na hradbě a dole končila až na zemi.

„Pojďte princezno", vybídl ji Gondar a pomohl ji přelézt hradbu. Po druhém laně rychle sešplhal Popleta a pomohl Rilwen zase dole. Jakmile byli dole oba, začali slézat i Klásek a Gondar. Najednou se však do tichého deště začaly ozývat silné a děsivé tupé rány. Zněly z žaláře a šel z nich strach. To se probral strážný, kterého Gondar předtím jen omráčil jílcem svého meče.

„Rychle odtud", křikl Gondar a seskočil na zem. Klásek už byl taky dole a tak se všichni rozběhli z kopce mezi stromy. Najednou Rilwen vyděšeně a vykřikla: „vlk, tam, podívejte", ukázala před sebe a zarazila se na místě.

„Nemějte strach, paní. Ten patří k nám". Utišil ji Gondar a znovu se všichni rozběhli.

V hradě to najednou ožilo. Nádvoří bylo plné lidí, déšť neděšť. Jeho tichá večerní píseň byla přebita rykem a řevem. Notnou chvíli trvalo než přišli na to, co se vlastně stalo. Žalářník bouchal mečem do dveří a křičel přes ně, co mu jen hlas stačil. Hlava ho ještě pěkně bolela od rány, kterou dostal, ale vztek, který cítil byl silnější než bolest. A tak řval a řval až z toho zase málem omdlel. Ale to už se dveře žaláře rozlétly na kusy a v nich stáli muži Meršantovy družiny.

V tu dobu akorát dorazil Gondar se svými společníky a Rilwen ke koním, které měli ukryté v křovinách pod kopcem. Rychle nasedli a vyrazili cestu zpět. Nejeli však přímo, neboť věděli, že právě tamtudy budou nejspíš pronásledováni a byli by určitě dohnáni, jelikož byli teď čtyři na tři koně.

Neujeli ještě moc daleko, když se za nimi po větru rozběhlo zběsilé a strašné zakvílení. Koně se strachem vzepjali, div své jezdce nevyhodili ze sedel a úzkostlivě ržáli do padajícího šera. Vlk stáhl ocas mezi nohy a přikrčil se k zemi. A naši čtyři hrdinové se bolestí krčili k šíjím svých koní. Celí se roztřásli a

na čele jim vyrazil pot. Bylo to opravdu děsivé a chvíli pak trvalo než uklidnili koně i sebe a mohli vyjet dál.

Ten děs nahánějící hlas patřil Meršantovi, který se právě dozvěděl, co se stalo. V návalu vzteku zabil žalářníka, kterému dával hlavní vinu. Pak se na jeho rozkaz začali hotovit muži k cestě. Nepočítali s tím, že by měli v nejbližší době opustit hrad a tak jim chvíli trvalo než připravili už ustájené koně a nejnutnější výbavu. Vůbec netušili, koho vlastně budou pronásledovat a kolik bylo těch opovážlivců. V hradě zůstalo jen několik málo mužů, aby vyčkali na posily a mohli je zpravit o tom, co se přihodilo. Většina se ale vydala pronásledovat naše poutníky a ztrestat jejich troufalost trestem nejtěžším – smrtí. Vedl je Meršant sám, který byl vzteky bez sebe. Strávil dlouhou dobu na přípravách princeznina únosu. Vše měl dobře promyšlené, ale s něčím takovým rozhodně nepočítal. K smrti nenáviděl ty, co to provedli: „Jak si jen mohli dovolit přijít až ke mně, procházet se tam a ukrást mi moji kořist?!", říkal si pro sebe. „Však až se mi dostanou do rukou, teprve poznají a polituji své troufalosti. Dlouho je bude bolet jejich hloupost, než je pošlu za tím prokletým žalářníkem!"

Stopaři Meršantovi družiny sice našli místo, kde naši poutníci předtím nechali koně, ale nedokázali přesně určit, kudy odjeli. Zem byla promáčená a vlhká a stopy vedly hned čtyřmi směry. Naši poutníci totiž nejeli za sebou, ale v dlouhé řadě na dohled od sebe. Stopaři tedy sice poznali, že jsou i s princeznou jen čtyři, ale stopa byla méně patrná a bylo těžké ji sledovat.

Tak se tedy podařilo Gondarovi a jeho společníkům osvobodit princeznu Rílwen ze spárů zlého rytíře Meršanta a uprchnout s ní z hradu. O jejich cestě domů už povídá jiný příběh. Nám prozatím bude stačit,že princezna je na svobodě a v pořádku.

Osudy Gondara a jeho druhů
líčí zápis Siaronského kronikáře Tarfeina

Velká soutěž „O nejlepší ksicht"

V tomto čísle vám nabízíme další sadu vašich zdařilých ksichtíků. S politováním však musíme napsat, že jsme si je vybrali sami. **Zapojte se** do naší skvělé soutěže a posílejte nám své ksichtíky na adresu redakce: **redakce.medvedistopa@centrum.cz** nebo je přineste kdykoliv na schůzku.

Druhá sada ksichtíků:

1. Striga

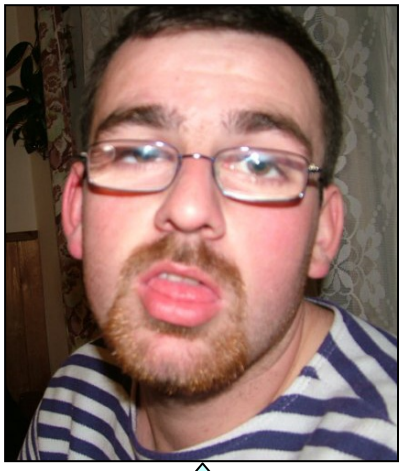

2. Mikeš

3. Mira

Pošlete nebo doneste svůj ksichtík a zapojte se do soutěže!

Jak hlasovat?

Jste to vy, kdo svými hlasy rozhodne, který ksichtík bude nejlepší a tudíž postoupí do dalšího kola. V klubovně visí hlasovací krabička, kam můžete hodit svůj hlas. Každý může dát pouze jeden hlas jednomu ksichtíku z tohoto čísla. Hlasovací lístek podepište a napište jméno a číslo ksichtíku. Hlasy budou sečteny a nejúspěšnější ksichtík postoupí do dalšího kola.

Jestlipak poznáte, kdo je tohle?

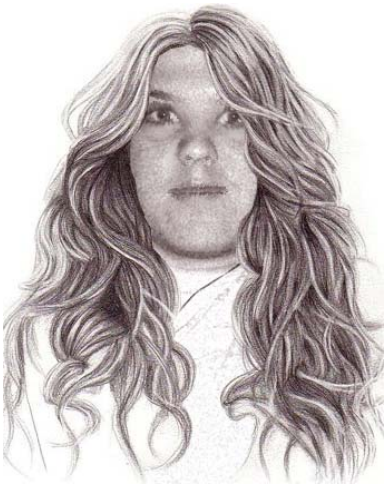

Svůj tip připište na hlasovací lístek (viz výše) a zúčastněte se **losování o ceny!**

Výsledky hlasování z minulého kola

Ksichtíky ze 4. čísla dostali:

1. Birs – 3 hlasy
2. **Streeec – 12 hlasů** →
3. Dilgo – 6 hlasů

Z hlasujících jsme vylosovali **výherce** sladké odměny: **Bětku Melicharovou!**

Na poznávací fotce byl Lulu – Aleš Soukup, jeho proměnu shlédněte na další straně. Poznali jej jen 2 lidé. Z nich jsme vylosovali **výherce** sladké odměny:
Lucku Trhlíkovou!

Lulu a jeho proměna:

Jedno vzpomínkové foto z oddílové historie - utopenci!

Tento obrázek vznikl v zatopeném lomu zvaném „Vycpálkův“, který se nachází poblíž Vápenné v Jeseníkách. Bylo to roku 2004 a tohle naštěstí nejsou žádné mrtvoly, ale živoly, které soupeří o to, kdo vydrží nejdéle pod vodou. A ten, kdo vyhrál leží na dně lomu ještě dnes :o).

Slovo závěrem a na co se můžete těšit??

Toto číslo vám přineslo opět mnoho zajímavých článků o akcích, které proběhly. Mnoho nových informací a zajímavostí. Náš oddílový život je opravdu pestrý. Vděčíme za to hlavně vedoucím, kteří akce připravují. Chtěli bychom vyzvednout Kubu Šneidra, kterému se mnoho z těch nápadů rodí v hlavě a který se snaží pro oddíl dělat maximum. Kubo děkujeme!

Těšte se na další číslo, které vyjde až listí napadne nebo až napadne sníh. Uvidíte, co si na vás počasí a redakční rada přichystá.

s radostí zpracovala redakce (Iktome, Julka, Kuba)